

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **ZO ČSOP Dolní Roblín**, IČ 673 60 238
sídlem Dolní Roblín 3, 267 18 Mořina
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D.
sídlem Aranžerská 166, 190 14 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Ing. J. K.**,
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, č. j. MZP/2024/210/1029,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy I (dále též „ministerstvo“ či „žalovaný“) ze dne 15. 3. 2024, č. j. MZP/2024/210/1029 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště Střední Čechy, oddělení Správy chráněné krajinné oblasti Český kras (dále jen „Správa CHKO“) ze dne 9. 5. 2023, č. j. SR/2289/SC/2022-10 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil tak, že ve výrokové části nahradil původní identifikaci žadatele „bytem Y“ textem: „místem trvalého pobytu X“, a ve zbytku ho potvrdil.
2. Správní řízení vedené Správou CHKO bylo zahájeno na základě žádosti, jíž Ing. J. K. (dále též „žadatel“) žádal o „prodloužení parkování na pozemku Z pro osobní auto a maringotku, kterou užívám mimo jiné jako zázemí pro včely, a to na dobu dalších 5 let.“ (dále též „žádost“). Jednalo se tak o řízení o povolení výjimky podle § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“ či „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze zákazu vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK.
3. Správa CHKO povolila žadateli výjimku pro vjezd a setrvávání (parkování) jednoho osobního motorového vozidla a jednoho obytného přívěsu – maringotky v severovýchodní části pozemku Z (dále též „pozemek“) vymezené v mapovém podkladu, který je nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí. Platnost výjimky byla stanovena do 31. 5. 2028.

II. Napadené rozhodnutí

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání žalobce (pobočný spolek Základní organizace Českého svazu ochránců přírody Dolní Roblín) jakožto účastník řízení vedeného Správou CHKO, neboť zastává názor, že rozhodnutí je „v rozporu se zákonem i veřejným zájmem na ochraně přírody“. Zejména namítal, že maringotka žadatele je ve skutečnosti výrobkem plnicím funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), že žadatel postupně mění původní přírodní charakter pozemku na pozemek rekreační a stavební a jeho činnosti představují intenzivní hospodaření ve smyslu ust. § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK. Žalobce zpochybnil význam žadatelem tvrzeného chovu včel. Rovněž nesouhlasil se závěrem Správy CHKO o slabém vlivu žadatelovy činnosti na hodnoty krajinného rázu a tvrdil, že záměr žadatele představuje významné riziko pro biotop a přirozený vývoj mloka skvrnitého.
5. Ministerstvo neshledalo nezákonnost či nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, s výjimkou formální vady ve výrokové části, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Odvolací námitky byly odmítnuty jako nedůvodné.
6. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ministerstvo došlo k závěru, že obytný přívěs žadatele není stavbou ani výrobkem plnicím funkci stavby. V daném případě bylo předmětem řízení posuzování činnosti spočívající ve vjezdu a setrvávání motorového vozidla a obytného přívěsu na části pozemku žadatele. Nešlo o žádost a tomu odpovídající hodnocení „hospodaření na pozemku“ ve II. zóně odstupňované ochrany přírody v CHKO Český kras z hlediska intenzivních technologií s následky podstatných změn v

biologické rozmanitosti, struktury a funkce ekosystémů, nebo jiných činností podle ust. § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK.

7. Pokud jde o význam chovu včel, ministerstvo argumentovalo tím, že podle § 43 odst. 1 ZOPK činnost, pro niž byla výjimka žádána (vjezd a setrvávání motorového vozidla a obytného přívěsu), nemusí směřovat k ochraně či prosazování veřejného zájmu a lze ji povolit, pokud nehrozí, že by její realizace významně ovlivnila zachování přírodních a krajinných hodnot, pro které bylo zvláště chráněné území zřízeno. Účel, který žadatelův obytný přívěs plní, tak není třeba podrobně posuzovat.
8. Ministerstvo konstatovalo, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by došlo k nepřípustnému ovlivnění zájmů chráněných zřizovacím výnosem CHKO, při zvážení malé významnosti zásahu v daném místě a tomu nadřazené velikosti oblasti CHKO. Stávající estetické hodnoty dotčené lokality projednávaná činnost neovlivní. Maringotka žadatele je cílena do prostředí se vzrostlými stromy (ovocný sad) v nižší části svahu, nikoli na vyvýšeném místě či vrcholu kopce. Nejde o stavbu, tím spíše ojedinělou nebo dominantní, která by byla začleněna do nedotčeného území, ale jde o možný vjezd a setrvávání maringotky v kulturním (přeměněném) prostředí a v rámci okolního již zastavěného prostředí včetně technických prvků (el. vedení). Svým provedením a rozměry tedy maringotka nepředstavuje natolik výrazný nebo zcela cizorodý prvek pro vizuální vnímání, že by proměnila charakter dochovaného stavu přírody, neovlivní ani zachování CHKO Český kras nebo vztahy v krajině, nezasáhne do reliéfu, nezasáhne žádné geologické útvary či vodní prvky, ani nepřemění stávající vegetační pokryv a nemůže mít dopad ani na kulturní či historické dominanty krajiny.
9. Ministerstvem byla odmítnuta i námitka ohrožení mloka skvrnitého. Ministerstvo se ztotožnilo s úvahami Správy CHKO vztahujícími se k zvláště chráněným druhům a označilo je za dostačující k učinění závěru, že daná činnost „významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany CHKO“. Podle zřizovacího výnosu CHKO jsou volně žijící živočichové a vegetační kryt pouze součástí typických znaků krajiny. Tato její součást povolovanou činností zničena či ohrožena nebude. Výskyt mloka skvrnitého navíc není bezpodmínečně vázán právě na daný pozemek, respektive na rozhodnutím vymezenou část. Výjimkou dotčená část pozemku není biotopem tohoto druhu a přirozený přesun samic mloka k vodnímu prostředí je omezen časově (kladení larev do potoka v období od března do května), nikoli prostorově. Kdyby povolovaná činnost opravdu představovala škodlivý zásah pro zvláště chráněný druh, musel by si ten, kdo takový zásah zamýšlí, předem opatřit povolení výjimky podle ust. § 56 ZOPK. Taková výjimka však nebyla předmětem žádosti a ani z postupu Správy CHKO nevyplývá, že by z předběžné opatrnosti a v rámci tzv. dobré správy informovala žadatele o její nutnosti (přitom na existenci zvláště chráněných druhů, zejména rostliny křivatec český, byl žadatel Správou CHKO v roce 2016 upozorněn).

III. Žaloba

10. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné hmotně-právní posouzení věci, pokud jde o výklad a aplikaci ust. § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že maringotka žadatele je obytným přívěsem ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK a není stavbou ani výrobkem plnícím funkci stavby.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

11. Žalobce je přesvědčen, že maringotka na pozemku žadatele je výrobkem plnicím funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, neboť má všechny podstatné znaky, které při výkladu citovaného ustanovení dovodily správní soudy (žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2001, č. j. 30 Ca 446/99-27, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 78/2016-26, a ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 As 218/2014-33):
- Maringotka je užívána na stejném místě nepřetržitě po dobu 7 let, je tedy umístěná na určitém místě dlouhodobě.
 - Maringotka je umístěna na jinak svažitém pozemku na umělé terase (základně), kterou žadatel vytvořil již v roce 2016 v rámci protiprávně provedené terénní úpravy.
 - Maringotka je vybavena kvalitními plastovými okny a dveřmi, přípojkou na elektřinu a příslušenstvím pro rekreaci venku (zahradním nábytkem). Původně měla i kamna na tuhá paliva (na fotografiích z roku 2021, které žalobce předložil Správě CHKO, je patrný kovový kouřovod). Kamna však vlastník v roce 2022 odstranil, zjevně proto, že díky nově zavedené elektrické přípojce může vytápět maringotku přenosnými elektrickými kamny. Vedle maringotky je vyvedena vodovodní přípojka. Žadatel maringotku pravidelně užívá i se svými rodinnými příslušníky. Příslušenstvím maringotky je i stavba suchého WC, kterou žadatel umístil v horní části předmětného pozemku ve stejné době jako samotnou maringotku (v roce 2017).
 - V roce 2020 žadatel celý pozemek oplotil, a to na základě územního souhlasu Městského úřadu Beroun ze dne 4. 5. 2020, č. j. MBE/26494/2020/VÝST-Kp, který byl posléze zrušen pro nezákonnost rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2023, č. j. 51 A 59/2021-50.
 - K maringotce vede od vrat (tj. od přístupu na pozemek žadatele) vyježděná cesta.
12. Žalobce tvrdí, že se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury, když svůj závěr odůvodnil zejména tím, že *„obytný přívěs ... neztratil svou možnost mobility“*, resp. že *„nepozbyl možnosti aktuálního přemístění, není ukotven do podloží či osazen podezdívkou, ani není nijak opláštěn, či obestavěn (např. přístavbou terasy, pergoly, schodů, spojení s jinými stavbami)“*. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2001, č. j. 30 Ca 446/99-27, však pro posouzení, zda maringotka je výrobkem plnicím funkci stavby, není rozhodující, zda je či není mobilní. Městský soud v Praze pak v rozsudku ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, vyslovil, že *„Je ... nutno odmítnout názor žalobce, podle něhož výrobkem plnicím funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích.“* Žalovaný zároveň pominul přihlédnout ke znakům, které podle citované judikatury pro posouzení *výrobku plnicího funkci stavby* výslovně jsou podstatné (dlouhodobé umístění na stejném místě, terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku, vybudování přípojek sítí technického vybavení).
13. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že výše vyjmenované prvky maringotky žadatele nasvědčují užívání dotčeného pozemku, jak žadatel uvedl, a nijak nevylučují užívání pozemku i k rekreaci, přitom ale neprokazují, že daný obytný přívěs je svou funkcí stavbou. Žalobce je toho názoru, že elektrická přípojka přímo v maringotce, vybavení

maringotky kvalitními plastovými okny a dveřmi (zjevně nepůvodními) a kouřovod nevypovídají nic o užívání předmětného pozemku, ale o užívání maringotky, a to právě k takové funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. To, že další prvky, jako vodovodní přípojka vyvedená těsně u maringotky, suché WC či zahradní nábytek, mohou nasvědčovat též rekreačnímu užívání pozemku, nijak nevylučuje, že nasvědčují i rekreačnímu užívání maringotky jako *výrobku plnícího funkci stavby*. Ostatně smyslem rekreace je dle žalobce primárně pobyt v přírodě, tj. užívání přírodního pozemku, přičemž rekreační objekt slouží jako zázemí k takovému užívání pozemku.

14. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné hmotně-právní posouzení věci ve vztahu k výkladu ust. § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK.
15. Podle žalobce komplex žadatelem systematicky prováděných činností, jehož ústředním prvkem je umístění a užívání maringotky, má povahu *hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie* ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Konkrétně má žalobce na mysli tyto dílčí činnosti: změna druhu předmětného pozemku z původního „*ostatní plocha, neplodná půda*“ na „*ovocný sad*“, nelegální terénní úprava (vytvoření terasy pro maringotku), umístění včelínů, umístění a užívání maringotky, vyježdění cesty od vjezdu z komunikace K. až k maringotce, umístění a užívání suchého WC, rekreační užívání předmětného pozemku i maringotky rodinnými příslušníky žadatele, oplocení, stavba elektrické a vodovodní přípojky, průběžné vykácení keřů a menších stromů nutné ke všem výše uvedeným terénním a stavebním zásahům.
16. I když jednotlivé činnosti samy o sobě nemají významnější negativní vliv na přírodu, jsou vedeny jedním záměrem a ve svém souhrnu podstatně mění původní ekosystém pozemku. Žalobce je přesvědčen, že orgán ochrany přírody musí při rozhodování o žádosti žadatele o povolení výjimky ze zákazů v CHKO podle § 43 odst. 1 ve spojitosti s § 26 ZOPK posoudit celý komplex činností jako jeden záměr, a to i v případě, že by žádost žadatele o povolení výjimky byla formálně omezena jen na jednu z dílčích činností, kterou by orgán ochrany přírody jinak samu o sobě posuzoval podle jiného odstavce a písmene § 26 ZOPK. V důsledku nekomplexního přístupu žalovaného při posuzování žádosti a činností žadatele, je nepodložený jeho závěr, že „*povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany CHKO*“.
17. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce zpochybňuje závěr správních orgánů, že povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany CHKO.
18. V první řadě namítá, že činnost žadatele má vliv na přirozený vývoj a biotop mloka skvrnitého.
19. Tvzení žalovaného, že „*výjimkou dotčená část pozemku není biotopem*“ mloka skvrnitého, žalobce pokládá za nepodložené a stejně tak i předpoklad Správy CHKO, že jedinci mloka skvrnitého migrují v jarních a letních měsících za účelem rozmnožování k potoku směrem na západ, a tedy mimo plochu vymezenou v příloze prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobce není jasné (a správní orgány to nezjistily), kudy jedinci mloka skvrnitého chodí od svého zimoviště ve skalních spárách na hřebeni nad předmětným pozemkem k potoku, zda na západ, tzn. zejména přes pozemek parc. č. Za, popř. přes silniční pozemky parc. č. Zb a Zc, nebo na sever, tj. přes pozemek žadatele. Žalobce považuje naopak za pravděpodobnější, že chodí k potoku právě přes předmětný pozemek, neboť je to nejkratší.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

20. Úvaha žalovaného, že „*přirozený přesun samic mloka k vodnímu prostředí je časově omezen (kladení larev do potoka v období března – květen), nikoli prostorově*“, je podle žalobce nelogická. Právě v období od března do května potřebují jedinci mloka ke svému rozmnožování cestu k potoku a bariéra na kratší cestě k potoku logicky představuje zásah do přirozeného vývoje mloka. Nadto mlok skvrnitý jako obojživelník potřebuje dle mínění žalobce občasný přístup k potoku po celý rok.
21. Dále žalobce tvrdí, že činnost žadatele má vliv na krajinný ráz.
22. Podle názoru žalobce není pro dodržení hledisek harmonie a estetiky v rámci CHKO stěžejní, zda se maríngotka žadatele nachází na vyvýšeném místě či vrcholu kopce, popř. v exponované poloze, jestli zasahuje horizont svahu nebo narušuje panorama – jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Podstatné je dle žalobce to, že je tento objekt velmi dobře viditelný jak z komunikace K. (ze severu), tak z přístupného hřebene kopce P. (z jihu), což je patrné z fotografií, které jsou součástí správního spisu. Žadatelovu maríngotku považuje žalobce za nevzhlednou a cizorodou v krásném a kultivovaném prostředí Českého krasu i sousední vilové čtvrti.
23. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný posoudil pozemek žadatele se zřetelem na „*zástavbu objektů různého užívání situovaných v zahradách*“. Jednak tuto sousední zástavbu nekonkretizoval, jednak je předmětný pozemek součástí II. zóny CHKO a zároveň nezastavěného území obce Zx, zatímco sousední pozemky s rodinnými domy či chalupami jsou součástí IV. zóny CHKO a zastavěného území obce Zx. Předmětný pozemek tedy požívá vyšší a přísnější úroveň ochrany krajinného rázu než sousední zastavitelné pozemky, a proto je srovnání, které žalovaný provedl, nepřijatelné.
24. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce vyjadřuje pochybnost ohledně závěru správních orgánů, že maríngotka žadatele je používána jako zázemí pro chov včel. Je přesvědčen, že v tomto ohledu nebyl řádně zjištěn skutkový stav.
25. Podle názoru žalobce se správní orgány nevypořádaly s řadou okolností, které nasvědčují tomu, že žadatel a jeho rodinní příslušníci ve skutečnosti užívají maríngotku i předmětný pozemek jako rekreační objekt, a nikoli (jen) jako zázemí pro chov včel. Správa CHKO ani žalovaný neověřovali, proč žadatel potřebuje při chovu včel obyvatelnou maríngotku s přívodem elektrické energie, vytápěním, suchým WC a zahradním nábytkem pro 6 osob či zda a jak se rodinní příslušníci žadatele podílejí na chovu na včel. Žalovaný také nevzal v potaz, že žadatel prokazatelně usiloval o změnu funkčního určení předmětného pozemku podle územního plánu na pozemek zastavitelný, jak žalobce informoval již v odvolání. Tuto skutečnost žalobce přitom považuje za další z indicí, že žadatel chce užívat předmětný pozemek jako pozemek stavební, a nikoli pro chov včel.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť je přesvědčen, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nebyla vydána v rozporu s právními předpisy. Pro povolení výjimky dle § 43 odst. 1 ZOPK byly splněny zákonné předpoklady, správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení, přičemž své úvahy odůvodnily přezkoumatelným způsobem.
27. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný setrval na svém názoru, že se v případě žadatelovy maríngotky jedná o obytný přívěs ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK, nikoliv o stavbu, u které by nebylo možné povolit výjimku podle § 43 odst. 1 ZOPK. Žalovaný je přesvědčen, že je danou otázkou třeba posuzovat nikoli pouze z pohledu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stavebních předpisů, ale především optikou zákona o ochraně přírody a krajiny, který přímo s pojmem obytných přívěsů pracuje a posouzení takovýchto vozidel jako výrobků plnicích funkcí stavby v zásadě nevyklučuje. Žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 63 A 31/2022-41 (správně ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 As 168/2021-29), podle něhož: „Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelův mobilhome/obytný přívěs může být zároveň jak stavbou ve smyslu stavebního zákona, tak obytným přívěsem, na který se vztahuje zákaz dle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK.“

28. Žalovaný připouští, že určité funkce stavby maringotka, již z povahy obytného přívěsu, naplňuje, a to, že je daný pozemek zjevně rekreačně využíván, což uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného je z pohledu zákona o ochraně přírody a krajiny zásadní otázka, zda o maringotce žadatele lze hovořit jako o obytném přívěsu, či nikoliv. Pro tuto úvahu je rozhodné, že maringotka je stále mobilní a její kola jsou pouze zajištěna oporami před nežádoucím pohybem. Nejedná se tedy o „bývalou maringotku“, která je již do určité míry stavebně začleněna do okolního terénu a jinak přetvořena např. podezdívkou, opláštěním, přístavbami, pergolami, terasami, terénním zahloubením, schody, ukotvením apod. V daném případě si maringotka svou mobilitu, charakter i vizuální podobu zachovala a je třeba ji stále považovat za obytný přívěs, byť na pozemku setrvává dlouhodobě a samo sebou je i rekreačně využívána. Další skutečnosti uváděné žalobcem (např. oplocení pozemku, suché WC a elektřina sloužící k hospodaření na pozemku, vodovodní přípojka přivedená toliko k okraji pozemku, přítomnost zahradního nábytku, výměna dveří, okna apod.) nemají podle názoru žalovaného na posouzení mobilní maringotky jakožto obytného přívěsu určující vliv. Žalovaný má za to, že jeho hodnocení neodporuje judikatuře soudů.
29. Žalovaný pokládá za klíčové, že předmětem žádosti bylo povolení výjimky ze zákazů uvedených v ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK. Orgány ochrany přírody předmět žádosti dopodrobna zkoumaly, a i s ohledem na časovou působnost výjimky dostatečně zohlednily veškeré rozhodné skutečnosti, zejm. dlouhodobost umístění maringotky v dané lokalitě a vliv takové skutečnosti na chráněnou krajinnou oblast Český kras.
30. Ve vztahu ke *druhému a třetímu* žalobnímu bodu žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce zcela pomíjí dispozitivní charakter předmětného řízení. Žadatel podal žádost o výjimku ze zákazů dle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK a předmět řízení by ani v případě naplnění legální definice „hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie“ ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK nemohl být nikterak rozšířen přímo orgánem ochrany přírody ex officio. Výčet činností žadatele navíc podle žalovaného ani tomuto pojmu neodpovídá. Žalovaný znovu zdůrazňuje, že podstatné je, že předmětem řízení o žádosti byla pouze výjimka ze zákazu dle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK, a pokud má žalobce za to, že v dané lokalitě dochází k porušování zákazu uvedeného v § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK, může podat podnět příslušnému orgánu ochrany přírody k zahájení řízení o přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, a to i s ohledem na namítaný negativní vliv žadatelovy činnosti na krajinný ráz a na přirozený vývoj a biotop mloka skvrnitého.
31. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že úvahy žalobce ohledně využívání maringotky a pozemku žadatele, jsou spekulativní a rovněž irelevantní. Užívání maringotky jako zázemí pro chov včel totiž zjevně není výlučným účelem, neboť i sám žadatel v žádosti uvádí: „*maringotku, kterou užívám mimo jiné jako zázemí pro včely*“. Jiné způsoby užívání pozemku i předmětné maringotky jsou patrné i ze správního spisu a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

správní orgány je zohlednily. Pro povolení předmětné výjimky však „výlučný“ účel užívání nebyl rozhodný (nejednalo se např. o posouzení charakteru vozidla potřebného pro lesní a zemědělské hospodaření ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK).

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

32. Žadatel na výzvu soudu oznámil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a vyjádřil se (nesouhlasně) k obsahu žaloby, respektive především popsal skutkový stav věci ze svého pohledu. Upozornil zejména na to, že žaloba je dalším projevem nepřátelského vztahu pana P. S., předsedy žalobce, který bydlí v sousedství předmětného pozemku, vůči žadateli. V září roku 2022 podal žádost CHKO o prodloužení parkování maringotky, neboť na předmětném pozemku se svou rodinou chová včely a pravidelně sem z tohoto důvodu jezdí. Maringotku využívá pro uskladnění prázdných nástavků, medometu a dalšího včelařského vybavení. Má zde úly, používá elektřinu pro pohon medometu, vyvíječe páry pro získávání vosku, sponkování rámku nebo ohřevu vody pro mytí nerezového vybavení a vodu pro mytí a pro včely atd.
33. Žadatel popsal, že v roce 2016 pozemek vyčistil od náletových dřevin na svahu, kde docházelo k zarůstání biotopu chráněného křivátce a v ochranném pásmu 30 kV elektrického vedení vysokého napětí, v červnu umístil včely a následně přivezl maringotku, srovnal plochu na úpatí svahu a přesunul sem maringotku. Tuto terénní úpravu řešila na základě podnětu dnešního předsedy žalobce Česká inspekce životního prostředí, která věc uzavřela pokutou a nepožadovala navrácení do původního stavu. Žadatel upozornil na to, že si předseda žalobce do databáze AOPK nechal zapsat několik chráněných druhů včetně mloka skvrnitého dne 30. 10. 2016, tedy až po téměř deseti letech, co v Zx bydlí, aby se na to mohl odkázat následující den v podnětu ČIŽP.
34. Žadatel také uvedl, že mu předseda žalobce sdělil svoji představu o využití předmětného pozemku a že „to tu chce mít tak, jak si to koupil, a chce se dívat na svah“, a to přesto, že na žadatelův pozemek nemá z domu přímý výhled. Žadatel nerozumí tomu, proč žalobce brojí proti jeho činnosti na pozemku, když se přitom neangažoval v boji proti projektům a aktivitám, které danou lokalitu poškodily (proti vzniku viditelné černé stavby taktéž ve druhé zóně CHKO, nadto ve volné krajině, proti vykácení nedalekého několika hektarového dubového lesa a odbagrování toho svahu, kterého si předseda žalobce cení, proti rozšiřování cesty při nedávném rozšiřování kanalizace nebo v souvislosti s vysycháním K. potoka, které omezí možnost rozmnožování mloka skvrnitého). K námitce týkající se migrace mloka skvrnitého, žadatel upozornil na to, že jeho maringotka je plně podchozí, zatímco rodinný dům s pergolou a kurníkem předsedy žalobce se nachází vedle K. potoka, tedy vedle rozmnožovacího biotopu mloka skvrnitého, přičemž o biotop jde nehledě na jinou zónu CHKO. Předseda žalobce nadto v tomto potoce s vývojovými stádii mloka nechává hrabat slepice. Dále byla dle slov žadatele v souvislosti s posilováním trafostanice u domu předsedy žalobce rozšířena původní pěšina mezi ulicemi K. a P. V. na účelovou komunikaci pro auta.
35. K námitce týkající se krajinného rázu žalobce uvedl, že jeho maringotka je obložená modřínem, od ulice K. je vzdálená a skrytá za řadou stromů, a pokud jde o pohled z jižní strany, jedná se o pozemek ve vlastnictví žadatele. Pozemek žadatele je ze tří stran obklopen okolní zástavbou a komunikacemi, do 25 metrů od něj se nachází 9 staveb (čtyři rodinné domy, dvě chaty a tři garáže), jde tedy o urbanizované okolí. Na jeho podstatné části se nachází navážka, účelová komunikace, bývalá skládka, a nejde tak o území

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

přírodní. Pozemek, kde je maringotka umístěna, je prolukou, ze všech stran obklopenou zástavbou, včetně staveb předsedy žalobce. Nelze se proto divit, že jsou zde dostupné veškeré sítě. K vyježděné cestě, kterou žalobce ve své žalobě zmiňuje, žadatel sdělil, že se jedná o více než padesát let starou cestu do bývalého lomu, resp. k pozdější skládce, a je pravidelně využívána i jeho sousedy.

36. Dále žadatel k tvrzením žalobce, která se týkají vybavení maringotky a tvrzené nástupní plochy, žadatel sdělil, že mu zde ke vstupu slouží tři kameny. Pokud jde o „kvalitními plastová okna a dveře, přípojku na elektřinu a příslušenství pro rekreaci venku (zahradní nábytek)“, jedná se podle žadatele o nejlevnější dřevěná okna a plastové dveře, elektrická přípojka je ve skutečnosti kabel z padesát let starého elektrického pilíře a zahradní nábytek je hospodská lavice, která byla na pozemek umístěna v roce 2015, ještě před maringotkou. „Vodovodní přípojka“ je zahradní hydrant umístěný za plotem na místě nejbližším vodovodní šachtě, tři metry pod maringotkou a dvacet metrů chůze od jejích dveří. Pokud jde o suché WC, separační šachta byla na pozemku umístěna před umístěním maringotky.
37. Žadatel nesouhlasí s tím, že jeho činnost je „hospodařením na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie“, neboť samotná maringotka má půdorys 17,5 m², žadatel zde chová včely a seká pozemek ručně kosou.

VI. Replika žalobce

38. Žalobce podal repliku, v níž reagoval na vyjádření žalovaného.
39. Právnímu závěru Nejvyššího správního soudu, že *„mobilhome/obytný přívěs může být zároveň jak stavbou ve smyslu stavebního zákona, tak obytným přívěsem, na který se vztahuje zákaz dle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK“*, který citoval žalovaný, žalobce oponuje tím, že nyní projednávaná věc se od případu řešeného NSS liší. Nepovolené umístění a dlouhodobé užívání maringotky na předmětném pozemku totiž představuje jen jednu dílčí činnost z podstatně širšího komplexu činností. Tyto činnosti žalobce předestřel již v žalobě a v replice je zopakoval. Žalobce setrval na tom, že žalovaný měl posoudit žadatelovu maringotku jako „výrobek plnící funkci stavby“ ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Poukázal na nepřipustnost činnosti žadatele v důsledku tzv. salámové metody (v důsledku etapizace výstavby), k tomu žalobce citoval z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 139/2017-73.
40. K argumentu žalovaného, že předmětné řízení o žádosti mělo dispozitivní charakter, a proto by jeho předmět nemohl být orgánem ochrany přírody nikterak rozšířen, žalobce uvedl, že přístup žalovaného vede k formalistickému a selektivnímu posuzování. Dle žalobce správní orgán není vázán právní kvalifikací této činnosti ze strany žadatele, ale faktickou či obsahovou povahou této činnosti. Žalobce taktéž zopakoval svůj názor, že v dané věci je podstatné, že žadatel užíval maringotku též k rekreačním účelům, což výslovně přiznal i žalovaný ve svém vyjádření. Pokud má obytný přívěs povahu stavby, resp. výrobku plnícího funkci stavby, a to navíc stavby rekreační, má dle žalobce významnější negativní vlivy na přírodu a krajinu II. zóny CHKO.
41. Žalobce připojil k replice Oznámení MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/58993/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a Oznámení MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/59391/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení terénní úpravy, které mají prokazovat, že žadatel na předmětném pozemku provedl terénní úpravu (základnu pro maringotku) a umístil maringotku i suché

WC bez potřebných povolení stavebního úřadu. Dále připojil k replice fotografie, z nichž má být patrný jednak způsob užívání maringotky jako rekreační stavby, jednak související dílčí činnosti, jimiž žadatel změnil původní přírodní reliéf i povrch předmětného pozemku.

VII. Soudní přezkum

42. Při ústním jednání, které se konalo dne 6. 12. 2024, oba účastníci i osoba na řízení zúčastněná setrvali na svých stanoviscích. Na návrh žalobce provedl soud důkaz Oznámením MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/58993/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby včelín (maringotka), oplocení, WC, Oznámením MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/59391/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení terénní úpravy a rozhodnutím MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL, o dodatečném povolení stavby včelín (maringotka), oplocení, WC. Provedení jiných důkazů účastníci nenavrhovali.
43. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, a podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Soud se v první řadě zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
45. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
46. K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího

nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

47. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že toto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně podrobně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Podrobněji bude napadené rozhodnutí rozebráno níže při vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
48. Při věcném posouzení soud vyšel z této právní úpravy:
49. Podle ust. § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK *na celém území chráněných krajinných oblastí je zakázáno vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, kromě vjezdu a setrávání vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření, obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu a zdravotní a veterinární službu.*
50. Podle ust. § 43 odst. 1 ZOPK *výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody anebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.*
51. Podle ust. § 2 odst. 3 věty třetí stavebního zákona *za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.*
52. Podle ust. § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, *za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.*
53. V *prvním žalobním bodu* žalobce rozporuje názor žalovaného, že maringotka žadatele je obytným přívěsem ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK. Žalobce je přesvědčen, že maringotka vykazuje znaky výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona, které dovodila judikatura správních soudů, a žalovaný se napadeným rozhodnutím od této judikatury odchýlil.
54. K žalobcem citované judikatuře soud upozorňuje na to, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2001, č. j. 30 Ca 446/99-27, se zabýval situací, kdy stavební úřad nařídil odstranění maringotky, dlouhodobě využívané jako prodejní stánek, jakožto stavby postavené bez stavebního povolení. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, soud přezkoumával rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo zakázáno užívání samostatného objektu recepce, objektu WC, sprch pro návštěvníky a 24 mobilních objektů pro ubytování návštěvníků jakožto výrobků, které plní funkci stavby, neboť tyto byly umístěny bez souhlasu stavebního úřadu. Ve věci, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 78/2016-26, se pak jednalo o nařízení odstranění dřevostavby (výrobku sestávajícího ze čtyř prefabrikovaných dřevěných dílů spojených do jednoho funkčního i optického celku) stavebním úřadem. A konečně v případě rozsudku NSS ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 As 218/2014-33 se jednalo o nařízení odstranění stavby 12 unimobuněk, nacházejících se na daném pozemku bez povolení stavebního úřadu. Ve všech odkazovaných případech tedy šlo o řízení vedená stavebními úřady a posuzování charakteru dotčených objektů z hlediska stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

55. V rámci ústního jednání v této věci na návrh žalobce provedl soud důkaz Oznámením MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/58993/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby včelín (maringotka), oplocení, WC a následně vydaným rozhodnutím MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL v této věci. Rovněž zde stavební úřad posuzoval charakter dotčených objektů z hlediska stavebního zákona, tedy včelínu - maringotky, oplocení a suchého WC, přičemž současně stanovil podmínky pro dokončení dočasné stavby (např. nezastavěná a nezpevněná část pozemku bude nadále sloužit jako zahrada – druh pozemku vedený v katastru nemovitostí, v rámci stavby budou realizována opatření pro naplnění veřejného zájmu na zadržování v krajině – dešťové vody budou vsakovány na dotčeném pozemku na zatravněné ploše), která bude povolena na dočasnou dobu – do 31. 5. 2028.
56. Předmětem nyní projednávané věci je však povolení výjimky podle § 43 odst. 1 ZOPK k vjezdu a setrvávání s motorovým vozidlem a obytným přívěsem mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody na území chráněné krajinné oblasti, což je jinak ustanovením § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK zakázáno. Jak správně upozornil žalovaný, § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK pracuje výslovně s pojmem obytný přívěs. Pro povolení výjimky z tohoto zákazu tak je rozhodné, zda se žádost vztahuje skutečně k obytnému přívěsu a zda jeho setrvávání neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.
57. V projednávaném případě podal žadatel žádost o prodloužení výjimky k setrvávání maringotky na jeho pozemku, který se nachází na území chráněné krajinné oblasti. Maringotka – obytný prostor na kolech, který lze kdykoli přivěsit za automobil a převézt – je obecně vzato zcela jistě obytným přívěsem. Jak vyplývá ze spisového materiálu, zejména z příložených fotografií a podání účastníků řízení, maringotka žadatele je stále plně mobilní, což je snad nepodstatné pro hodnocení, zda je výrobkem plnícím funkci stavby z pohledu stavebního zákona, nicméně pro rozhodování, zda se jedná o obytný přívěs z pohledu ZOPK, tato skutečnost relevantní je. Maringotku žadatele tedy je možné považovat za obytný přívěs. Jiná situace by byla, pokud by žadatel svou maringotku přetvořil natolik, že by ji už nebylo možné za obytný přívěs považovat. Žadatel však kromě toho, že obytný prostor nesejmul z podvozku, neprovedl ani výrazné stavební úpravy přívěsu jako např. jeho obestavění, vytvoření terasy, podsklepení atp., přičemž vybavení vnitřku maringotky a renovace jejích součástí podle názoru soudu nejsou v tomto ohledu nijak zvláště důležité. Nadto i z žalobcem předloženého rozhodnutí MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL vyplývá, že stavební úřad zde posuzoval charakter dotčených objektů z hlediska stavebního zákona, u včelínu – maringotky vyšel ze skutečnosti, že se jedná o dřevěný včelín s venkovním opláštěním z přírodních modřínových palubek o délce 7 m, šířce 2,5 m a výšce 3 m s půlkulatou šedou plechovou střechou, na kolovém podvozku. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak zřejmý účel povolované maringotky – včelína, a to toliko na omezenou dobu.
58. Žalobce pro podporu své argumentace akcentuje dlouhodobost umístění žadatelovy maringotky. Zákon o ochraně přírody a krajiny však v § 26 odst. 1 písm. c) výslovně zmiňuje *setrvávání* obytného přívěsu a právě to bylo žadateli výjimkou povoleno. V tomto pojmu je ona dlouhodobost obsažena, a tedy skutečnost, že se obytný přívěs na vymezeném území CHKO nachází po delší dobu, není v rozporu s povolenou výjimkou, resp. se zákonnými předpoklady jejího povolení. Lze dodat, že tato doba je však stále omezená platností udělené výjimky.

59. Soud uzavírá, že právní názor žalovaného, že maringotka žadatele je obytným přívěsem ve smyslu § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK, je správný. O tom, že tento obytný přívěs zároveň naplňuje znaky výrobku plnicího funkci stavby z pohledu stavebního zákona a je třeba jeho povolení (které z pohledu ZOPK v druhé zóně CHKO je možné), posoudil příslušný stavební úřad v rámci řízení, v němž vydal dodatečné povolení stavby (viz výše rozhodnutí MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL).
60. Soud první žalobní bod neshledal důvodným.
61. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce vyjadřuje své přesvědčení, že komplex žadatelem systematicky prováděných činností, jehož ústředním prvkem je umístění a užívání maringotky, má povahu *hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie* ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK. Správa CHKO a žalovaný měli dle žalobce při rozhodování o povolení výjimky posoudit celý soubor těchto činností jako jeden záměr, nikoli pouze určitou dílčí činnost, izolovanou z tohoto komplexu žádostí.
62. Soud se s názorem žalobce neztotožnil. V souladu s dispoziční zásadou, kterou se správní řízení o žádosti řídí, rozhodovala Správa CHKO o tom, zda povolí výjimku, kterou žadatel ve své žádosti vymezil, tedy výjimku výhradně ze zákazu stanoveného § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK. Tuto výjimku k *vjezdu a setrváním s motorovým vozidlem a obytným přívěsem mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody na území chráněné krajinné oblasti* Správa CHKO žadateli povolila. Ostatní zákazy, které zákon o ochraně přírody a krajiny pro území CHKO nebo některých jejích zón stanovuje, udělenou výjimkou nejsou dotčeny, a pro žadatele tak zůstávají v platnosti. Pokud by žadatel svou činností některé z těchto zákazů porušoval, například by jeho činnost vykazovala znaky hospodaření na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie ve smyslu § 26 odst. 3 písm. a) ZOPK, mohlo by takové jeho jednání být předmětem řízení o přestupku. Přestupkové řízení se zahajuje z moci úřední. Správa CHKO provedla šetření na místě, tedy se se stavem pozemku a s dosavadní činností žadatele seznámila. Vzhledem k tomu, že Správa CHKO nezačala na základě svých zjištění přestupkové řízení (a nadto žadateli znovu povolila výjimku žádanou opakovaně), lze racionálně předpokládat, že neshledala, že by žadatel svou činností porušoval některý ze zákazů stanovených zákonem o ochraně přírody a krajiny. Správa CHKO v prvostupňovém rozhodnutí toto dokonce výslovně uvedla:
63. „Agentura při svém rozhodování přihlédla rovněž k tomu, že panu Ing. J. K. již byla v minulosti ve stejné věci Agenturou výjimka udělena. Předchozí výjimka byla udělena rozhodnutím Agentury č.j. SR/0824/SC/2017-3 ze dne 17. 5. 2017 a to na období 5 let. Více než 5 let má tedy žadatel na dotčeném pozemku umístěnu maringotku a svůj pozemek po tuto dobu kontinuálně extenzivně využívá – jako zahradu, zázemí pro chov včel. Agentuře nejsou známy žádné skutečnosti, které by dokládaly, že vykonáváním výjimkou povolené činnosti a dalším využíváním pozemku Z žadatelem došlo či dochází k významnějšímu dotčení (negativnímu zásahu) přírodních fenoménů chráněných zákonem.

Umístěním maringotky a parkováním motorového vozidla na dotčeném pozemku (tvořícího proluku v zastavěném území obce Zx) nemá ani žádný nepřímý (dálkový) vliv na bezprostředně sousedící lokalitu skalní stepi s výskytem silně ohroženého křivatce českého. Skutečnost, že členové ZO ČSOP Dolní Roblín na dotčeném pozemku pravidelně zaznamenávají výskyt několika, výše uvedených zvláště chráněných druhů živočichů, lze považovat za doklad toho, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

realizací činností povolených výjimkou a stávající využití pozemku žadatelem není v rozporu se životními potřebami těchto živočichů.“ (podtržení provedeno soudem)

64. Z citované části prvostupňového rozhodnutí dle soudu jasně vyplývá, že žalobcem předkládaný komplexní přístup k hodnocení žádosti se v předmětné věci vskutku projevil, a to v rámci hodnocení, zda povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území ve smyslu § 43 odst. 1 ZOPK.
65. Rovněž druhý žalobní bod soud z výše uvedených důvodů neshledal důvodným.
66. Právě závěr správních orgánů o tom, že povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území, žalobce rozporuje v rámci *třetího žalobního bodu*, kterému se soud nadále bude věnovat.
67. Pokud jde o žalobcem tvrzený negativní vliv na mloka skvrnitého, Správa CHKO k takto nastolené otázce v prvostupňovém rozhodnutí uvedla:

*„Agentuře je dále známo, že se v širším okolí dotčeného pozemku vyskytuje silně ohrožený obojživelník mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), který se rozmnožuje v nedalekém potoce a zimuje ve spárách skalních výchozů nacházejících v pásu podél hranice mezi pozemky Zd a Z – zejména v severozápadní části parc. č. Zd a částečně v jižní části parc. č. Z (na severním svahu). Uvedená část pozemku Z však nebude povolovanou činností nijak dotčena, neboť vjezd i setrvávání motorového vozidla i obytného přívěsu se bude uskutečňovat výhradně v severní polovině dotčeného pozemku. Tato skutečnost je jednak určena podmínkou č. 2 tohoto rozhodnutí a dále vlastní terénní situací na pozemku, jehož jižní část je výrazně svažité a vjezd ani umístění obytného přívěsu proto neumožňuje.*

...

Obsahem podmínky č. 1 je věcná a územní specifikace činnosti, pro kterou je výjimka udělována. Vymezení povolované činnosti vychází plně ze žádosti podané panem Ing. J. K.. V podmínce č. 2 Agentura stanovila, že činnost může být vykonávána pouze v severovýchodní části pozemku Z a tuto plochu konkrétně vymezila do mapového podkladu, který je nedílnou přílohou tohoto rozhodnutí. Jedná se o část dotčeného pozemku o výměře cca 450 m², tzn. asi 55% z jeho celkové plochy. Důvodem pro toto omezení je možný častější výskyt zvláště chráněných druhů živočichů (ještěrka obecná, slepýš křehký, užovka hladká, ropuchy obecná) a zejména přítomnost zimoviště mloka skvrnitého v jižní části pozemku Z.“

68. Odvolací námitku proti citované části prvostupňového rozhodnutí žalovaný v napadeném rozhodnutí vyřadil následovně:

„Námitku odvolací orgán odmítá jako neopodstatněnou. Je zcela patrné, že nejde o povolení výjimky ze zákazů daných podle ust. § 50 zákona č. 114/1992 Sb. pro zvláště chráněné druhy a nároků na takové hodnocení z hlediska ust. § 56 tohoto zákona, ale o posouzení konkrétní činnosti z hlediska ust. § 43 odst. 1 tohoto zákona, jak vyplývá z vedeného řízení i z předchozího textu. V tomto ohledu lze podrobnost ve skutečnostech a úvahách Správy CHKO k uvedenému druhu (ale i jiným zmiňovaným zvláště chráněným druhům) na str. 3 a 5 rozhodnutí považovat za odpovídající reakci na námitky předložené spolkem, a též za rozhodně postačující v rámci úvahy k předpokladu pro povolení výjimky v tom smyslu, že daná činnost „významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany CHKO“, daného zřizovacím výnosem CHKO. Podle něj jsou volně žijící živočichové a vegetační kryt „pouze“ součástí typických znaků krajiny a tato její součást zničena či ohrožena povolovanou činností a její mírou nebude. Navíc výskyt tohoto druhu není bezpodmínečně vázán právě na daný pozemek, respektive ani ne na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

*rozhodnutím vymezenou část, jak vyplývá z podkladů založených ve spise. Výjimkou dotčená část pozemku není biotopem uvedeného druhu a přirozený přesun samic mloka k vodnímu prostředí je časově omezen (kladení larev do potoka v období březen – květen), nikoli prostorově. Kdyby povolovaná činnost opravdu představovala právě škodlivý zásah pro zvláště chráněný druh, musel by si ten, kdo takový zásah zamýšlí, předem opatřit povolení výjimky podle ust. § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Ani z postupu Správy CHKO však nevyplývá, že by z předběžné opatrnosti a v rámci tzv. dobré správy informovala žadatele o nutnosti takového aktuálního projednání. (Na existenci zvláště chráněných druhů, zejména rostliny křivatec český *Gaea bohemica* byl žadatel Správou CHKO upozorněn v r. 2016).“*

69. Z prvostupňového rozhodnutí je zřetelné, že Správa CHKO se zabývala vlivem povolované činnosti na mloka skvrnitého. Z důvodu výskytu zimoviště tohoto obojživelníka v jižní části pozemku žadatele také stanovila omezující podmínku, která by měla zaručovat, že (při jejím dodržení) nedojde k ohrožení tohoto druhu. Žalovaný pak odvolací námitku, která se této otázky týkala, nepominul a vypořádal ji.
70. Otázka, zda povolením výjimky nedojde k významnému ovlivnění zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území, je „odbornou“ otázkou, kterou dotčené správní orgány hodnotily v rámci správního uvážení. Soud konstatuje, že správní úvaha byla provedena v zákonných mezích, byla řádně odůvodněna a opřena o dostatečné podklady. Soud proto nemá důvod výsledek správního uvážení zpochybňovat.
71. Konkrétně ve vztahu k žalobcově argumentaci musí soud podotknout, že tato do značné míry postrádá smyslu, neboť není jasné, jak by maringotka umístěná na podvozku, tedy nepřiléhající k zemi, či snad plot ze zeleného drátěného pletiva bez podezdívky a bez podhrabových desek (viz rozhodnutí MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL) měly jedincům mloka skvrnitého bránit při přesunu k potoku. Žalobní námitka se jeví nelogickou obzvláště se zřetelem k tomu, že žadatelův pozemek je prolukou v zastavěném území.
72. Pokud jde o otázku vlivu na krajinný ráz, Správa CHKO své rozhodnutí v tomto ohledu odůvodnila takto:
„Požadovaná činnost má výhradně lokální charakter, bude jí dotčeno pouze bezprostřední okolí, tzn. část pozemku Z. Realizace činnosti (umístění maringotky a parkování motorového vozidla v proluce zastavěného území obce Zx) se nebude v širším krajinném prostoru nijak vizuálně projevovat. Krajinný prostor dotčený požadovanou činností bude velmi malý, zahrnující v podstatě pouze bezprostředně sousedící plochy zahrad a obytných staveb a část veřejného prostoru – ulice K. Bude se jednat o slabý vliv na hodnoty krajinného rázu a to ještě v krajinném prostoru zanedbatelného rozsahu.“
73. Na odvolací námitku, že závěr o slabém vlivu na krajinný ráz je v rozporu se správním spisem, žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval takto:
74. *„Námitce odvolací orgán nepřisvědčuje a v hodnocení na str. 6 a 7 rozhodnutí nespatřuje vady. Především je třeba zdůraznit, že se v tomto případě nejedná o posuzování činnosti na základě ust. § 12 zákona č. 114/1992 Sb., ale o uvážení předpokladů pro povolení výjimky ve vztahu k předmětům ochrany CHKO, tedy mimo jiné „všech hodnot krajiny, jejího vzhledu a jejích typických znaků ...“, a to pro vjezd a setrávání vozidla a obytného přívěsu na určité místo. Pokud jde o Správou CHKO vymezený „krajinný prostor“, pak je patrné, že se jedná o soubor pozemků charakterizujících krajinný ráz určitého místa vizuálně pozorovatelný v lokalitě při K.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

potoce, resp. ul. K. V tomto ohledu není existence zonace pro vymezení prostoru důležité, určující jsou znaky místa a jejich projevy. Ze spisového materiálu také nevyplyvá, že by opravdu došlo k nepřijatelnému ovlivnění zájmů chráněných zřizovacím výnosem CHKO, při zvážení malé a místní významnosti zásahu v daném místě a tomu nadřazené velikosti oblasti CHKO.

Pokud jde o maringotku, pak je zřejmé, že je cílena do prostředí se vzrostlými stromy (ovocný sad), v nižší části svahu, nikoli na vyvýšeném místě či vrcholu kopce. Podle MŽP je podstatné, že stávající estetické a přírodní hodnoty této části krajiny utváří nejen přírodní prvky (údolí K. potoka, vegetační prvky na jednotlivých pozemcích, výběžek svahu východně od pozemku směrem k lokalitě N. V., resp. k vrcholu P.), ale též objekty různého využití. Stávající estetické hodnoty dotčené lokality, tvořené již přeměněným prostředím, tj. zástavbou objektů různého užívání situovaných v zahradách, projednávaná činnost neovlivní. Přitom nejde o stavbu, tím spíše ojedinělou nebo dominantní, které by byla začleněna do nedotčeného území, ale jde o možný vjezd a setrvávání maringotky v kulturním (přeměněném) prostředí a v rámci okolního již zastavěného prostředí včetně technických prvků (el. vedení). Lze tedy usoudit, že maringotka svým provedením a rozměry nepředstavuje natolik výrazný nebo zcela cizorodý prvek pro vizuální vnímání, že by nějak proměnila charakter dochovaného stavu přírody, neovlivní „zachování“ CHKO Český kras nebo vztahy v krajině (svými proporcemi nepromění existující stávající strukturu krajiny, ani její harmonické měřítko). Rozhodně nejde o exponovanou polohu místa, ve kterém by maringotka zasáhla do horizontu svahu, případně narušila panorama. Spolkem doložené fotografie učiněný závěr nevyvracejí. Nad rámec potřebných úvah je možné doplnit, že vjezd a setrvávání maringotky nezasáhne do reliéfu, nezasáhne žádné geologické útvary či vodní prvky, ani nepřemění stávající vegetační pokryv, ani nemůže mít dopad na kulturní či historické dominanty krajiny. Uváděné skutečnosti jsou patrné z textových i mapových údajů vedených v katastru nemovitostí, veřejně dostupných na webových stránkách <https://nahliznidokn.cuzk.cz/>, z turistické mapy a z ortofotomapy, zobrazující rozložení jednotlivých přírodních i jiných prvků v krajině, jakož i z veřejně dostupného mapového podkladu včetně využití zobrazení ve 3D a prvku „panorama“, např. na webových stránkách www.mapy.cz.“

75. Ani tuto část napadeného rozhodnutí soud neshledal vadnou. Z žalobní námitky, konkrétně z toho, jaké přívlastky žalobce předmětnému obytnému vozu dává, soud vyrozuměl, že žadatelova maringotka se přičítá vkusu žalobce, který nesouhlasí s jejím umístěním v dané lokalitě. Názor žalobce je však zcela subjektivní. Závěr žalovaného, proč nepovažuje setrvávání obytného vozu žadatele za zásah do krajinného rázu, je plně v souladu s obsahem správního spisu, je řádně odůvodněn a argumentace je v tomto směru logicky soudržná – maringotka je malých rozměrů a nevýrazného provedení, nestojí na vyvýšeném místě, ale pod horizontem, je kryta vzrostlými stromy a je zasazena do prostředí člověkem již značně přeměněného, neboť se nachází uprostřed zastavěného území. Soud nenalezl důvod, pro který by měl správní úvahu žalovaného zpochybnit a to ani s přihlédnutím k žalobcem předloženému Oznámení MÚ Beroun ze dne 19. 8. 2024, č. j. MBE/59391/2024/VYST-BiL, o zahájení řízení o dodatečném povolení terénní úpravy, neboť z tohoto „Oznámení“ toliko vyplývá, že žadatel požádal stavební úřad o provedení terénních úprav a stavební úřad z tohoto důvodu nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě, přičemž „Oznámení“ bylo doručeno rovněž dotčeným správním orgánům a bylo dáno na vědomí i žalobci. Dle soudu sama skutečnost, že žadatel se obrátil na stavební úřad, aby rozhodl o dodatečném povolení terénních úprav, a úřad proto nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě (což koresponduje s tvrzením žalobce, že žadatel provedl terénní úpravy, včetně stavby suchého WC bez povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stavebního úřadu), není s to vyvrátit závěr správních orgánů, že setrvání předmětné maringotky žadatele není natolik intenzivním zásahem do krajinného rázu, aby byla žádost o *prodloužení parkování na pozemku Z pro osobní auto a maringotku* zamítnuta.

76. Soud musí odmítnout rovněž námitku, že žalovaný posoudil pozemek žadatele se zřetelem na *„zástavbu objektů různého užívání situovaných v zahradách“*, když přitom pozemek žadatele je součástí II. zóny, zatímco sousední pozemky jsou součástí IV. zóny CHKO.
77. V první řadě soud upozorňuje, že žalobcem citované sousloví bylo vytrženo z věty *„Stávající estetické hodnoty dotčené lokality, tvořené již přeměněným prostředím, tj. zástavbou objektů různého užívání situovaných v zahradách, projednávaná činnost neovlivní.“* Význam této pasáže byl zcela zjevně pouze takový, že maringotka se nachází na pozemku obklopeném zastavěným územím, nikoli ve volné krajině s nepřeměněným přírodním prostředím, v níž by byla cizorodým prvkem, respektive by z hlediska estetické hodnoty dané lokality představovala ojedinělý zásah člověka.
78. Nadto je třeba připomenout, že Plán péče o Chráněnou krajinnou oblast Český kras na období 2020-2029 definuje krajinný ráz jakožto jeden z prvků předmětů ochrany tak, že ho *„vytváří typický pahorkatinný a krasový reliéf včetně podzemních prostor, sít' vodních toků v okolí řeky Berounky, rozvržení a využití lesních a zemědělských pozemků a rozmístění a urbanistická skladba sídel včetně architektonických památek.“* Ráz krajiny CHKO Český kras je tedy pojmem značně širokým. Správa CHKO ve svém rozhodnutí uvedla, že činnost vymezená žádostí bude mít výhradně lokální charakter, bude jí dotčeno pouze bezprostřední okolí a v širším krajinném prostoru se nebude nijak vizuálně projevovat. Žalovaný toto odůvodnění podpořil, když uvedl, že ze *„spisového materiálu také nevyplyvá, že by opravdu došlo k nepřipustnému ovlivnění zájmů chráněných zřizovacím výnosem CHKO, při zvážení malé a místní významnosti zásahu v daném místě a tomu nadřazené velikosti oblasti CHKO“* a správně připomněl, že v *„tomto ohledu není existence zonace pro vymezení prostoru důležité...“*.
79. Třetí žalobní bod soud z výše uvedených důvodů shledal nedůvodným.
80. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce zpochybnil závěr správních orgánů, že maringotka žadatele je používána jako zázemí pro chov včel, a namítal, že v tomto směru nebyl řádně zjištěn skutkový stav.
81. Tuto námitku musel soud rovněž odmítnout. Otázka, zda žadatel na svém pozemku chová včely, zda je to hlavním účelem umístění jeho maringotky, či dokonce zda tak činí sám či se svými rodinnými příslušníky, je pro danou věc zcela irelevantní. Je na místě znovu připomenout, že žadatel podal žádost o povolení výjimky ze zákazu podle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK k vjezdu a setrávání s motorovým vozidlem a obytným přívěsem mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody na území chráněné krajinné oblasti. Správa CHKO tuto výjimku povolila, neboť došla k závěru, že ačkoli požadovaná činnost *„rozhodně nepředstavuje žádný veřejný zájem – jedná se o zájem zcela soukromý“* a *„není realizována v zájmu ochrany přírody a nepředstavuje pro ochranu přírody žádný přínos“*, není tato požadovaná činnost *„v rozporu se zájmy ochrany přírody.“* Rozhodnutí o povolení výjimky tedy nebylo odůvodněno tím, že žalobcův chov včel je ve veřejném zájmu či v zájmu ochrany přírody. Ba dokonce Správa CHKO konstatovala, že setrávání maringotky na pozemku žalobce nepředstavuje pro ochranu přírody žádný přínos, přičemž chov včel by za takový přínos snad bylo možné považovat. Jediným kritériem pro povolení výjimky tak bylo, zda činnost žalobce významně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území ve smyslu ust. § 43 odst. 1 ZOPK. Správa CHKO tedy posuzovala, zda maringotka nenaruší hodnoty krajiny – její vzhled a typické znaky, přírodní zdroje a vyvážené životní prostředí. Pro toto hodnocení byl chov včel nepodstatný a v prvostupňovém rozhodnutí byl zmiňován vždy jen v souvislosti s formulací žádosti o výjimku, v níž žadatel uvedl, že maringotku využívá „mimo jiné jako zázemí pro chov včel“ (tzn., že ani žadatel netvrdil, že by maringotku užíval výhradně za účelem chovu včel). Žalovaný proto nepochybil, když se dále nezabýval zjišťováním skutkového stavu ohledně chovu včel, resp. účelu maringotky, neboť by to v dané věci bylo neúčelné. Pro úplnost lze dodat, že soud na návrh žalobce provedl důkaz rozhodnutím MÚ Beroun ze dne 27. 11. 2024, č. j. MBE/85147/2024/VYST-BiL, o dodatečném povolení stavby včelín (maringotka), oplocení, WC, z něhož jednoznačně vyplývá úmysl žadatele maringotku užívat jako včelín, k čemuž maringotka (dle popisu maringotky v rozhodnutí) sloužila již v minulosti.

82. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.

VIII. Závěr a náklady řízení

83. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
84. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
85. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. třetím výrokem rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. prosince 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.